

— Да кажемъ, отговорилъ втория, че е време да престанемъ вече да пиемъ, а да си отидемъ по дома, ако трѣбва въ полунощъ да туримъ въ дѣйствиe намѣрението си.

Слѣдъ туй дали си единъ на други ржка и изново влѣли при другаритѣ си на които предложили мнѣнието, което скроили. Всички са съгласили и всѣкой който искалъ билъ свободенъ да си отиде, но съ строго обѣщание — въ полунощъ изново да са срѣщнатъ. Едни оставили съ намѣрение да сѣдатъ до полунощъ въ гостинницата.

И тѣй и двойцата отишли право въ селото Преобреженскъ, дѣто живѣлъ царя. Тѣ чрезъ слугата явили че желаятъ да говорятъ на самия монархъ. Петъръ, по причина че нѣмалъ довѣрие въ стрѣлцитѣ, казалъ да ги попитатъ, що имъ е нужно. Тѣ отговорили, че никому другиму не могатъ да кажатъ що имъ е нужно освѣнъ на Негово величество; освѣнъ туй, тѣ притурили че нуждата е важна и не ще ни най-малко отлагание. Като чулъ туй, царя заповѣдалъ да му ги представатъ. Щомъ са приближили до него, паднали на земята и говорили, че му поднасятъ главитѣ си, които ги накарали да зематъ участие въ съзаклятието противъ живота на господаря си; тѣ притурили въ същото време, че другитѣ съзаклятници са намѣрватъ въ гостинницата и чакатъ назначения частъ да подпалятъ двѣ къщи, а между туй да убиятъ и царя, когото тѣ навѣрно знаятъ че ще да отиде на пожара. Петъръ снокойно слушалъ тѣзъ ужастна вѣсть и нищо друго не попиталъ освѣнъ „истина ли е туй що говорятъ.“

— Да, повторили стрѣлцитѣ, ний сме подъ ваше расположение; приносимъ главитѣ си; пратете въ гостинницата и тамъ ще ги намѣрите всички.